

ÚJÉVI VERS

BRASNYÓ ISTVÁN

Kutyafa, melyből a nagybögőt ácsolják.
Nem idomultam,
idomtalan maradtam.
Néhány szemelvény csupán,
túl hosszan tartó időből.
A rozettát, azt szeretem.
Belenézek az ablakrozettába,
fénytől tüszögök.
A középkort szeretem.
Akkor kidobtak volna innen.
Most bátrabb vagyok,
ahogy a bohócok tennék.
Bizonyára az is voltam én, bohóc.
Most valami más vagyok.
Komor ember. Mondjuk,
egy szobor.
És letörlik a port.
Oda könyökölnék.

GÖRÖGKELETI KARÁCSONY

Ez a szürke égbolt.
Ez a megnyúzott szemhatár!
Ez a hová tartó domborzat?
Milyen ecset nyomán!

Jaj, az ikonosztázion!
Kitárva minden kapuzat!
A tömjén füstjén arany verejték.
Izzik a trapeza!

Ez a fekete csecsemő.
A megnőtt Istenanya!
A talpra szökött mindenség!
A nem létező haza.

Egy szikrányi meleg csak
a tornyosuló kupolában.
Apostolok szakálla
folyik alá a falakra.

E magasba szökött álom
valahol véget ér.
Addig könyv betűje őrzi.
Takarja rozdsaszín.

Ezt festékbe keverik.
Ezt a farkascseresznye adja.
Ez a bronzról pereg le.
Nyállal van odaírva.